

5 baptist.dk

Nummer 5 | 2011 | 158. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

A person is shown from the waist down, using a blue manual lawnmower in a garden. The person is wearing olive green cargo pants and a patterned shirt. The lawnmower is blue with a black handle and a red wheel. The background is a dense bamboo grove. The scene is brightly lit, suggesting a sunny day.

Tilbage
til hverdagen

Fra hvid gæst til familiemedlem

»Anne, Gud ser ikke på vores evner, men på vores villighed til at sige: »Gud, her er jeg, brug mig, som du vil«. Gud kan bruge dig til noget meget større. Amen«

Da jeg for en måned siden læste dette i et brev, som jeg har modtaget fra min veninde Selina, blev jeg igen ramt af taknemmelighed over, at Gud ledte mig en tur forbi Papua New Guinea. Her fik jeg nem-

lig lige præcis lov til at opleve, at Gud kan bruge enhver, der stiller sig til rådighed.

At leve i en dokumentar

Fra september til december 2010 boede jeg langt væk fra Danmarks trygge rammer i Papua New Guineas jungle hos familien Barua. Livet og hverdagen her er som noget, man kun kender fra BBC's dokumentarfilm. Tøjsk i floden, madlavning over bål, vand fra brønd eller regnvandsopsamler og ingen elektricitet.

Mange ting krævede tilvænning. Myggene blev jeg aldrig venner med, men jeg følte mig hurtigt som en indbygger i Kainde.

Kaldet er landsbyudvikling

Lone og Winterford Barua har sammen med deres tre børn Marietta, Thea og Martin valgt at leve som missionærer på Papua New Guinea. De brænder begge for landsbyudvikling og ønsker at informere og undervise folk om Gud og om, hvor stor betydning han kan have for vores liv.

Winterford er oprindeligt fra landsbyen Kainde, og det er en stor fordel, da familietilhørsforhold er meget vigtigt i den kultur.

En åben menighedsfamilie

Da Lone og Winterford for første gang sammen kom til Kainde for ca. 12 år siden, blev de helt naturligt inviteret til at tale rundt om bålene om aftenen. Det blev til det, der i dag er *Church of Kainde*. Mange valgte at blive døbt, da de oplevede, hvordan Gud forandrede alt i deres liv. Menigheden voksede, og i 2008 var der 110 medlemmer. Det er en aktiv menighed, hvor medlemmerne er familie for hinanden. Jeg blev adopteret ind i denne fami-

lie, og jeg lærte mennesker at kende, som altid vil være store forbilleder for mig.

Skal jeg undervise?

Efter at have boet i Kainde i en uge udfordrede Lone mig til at starte mit eget lille missionsprojekt. Ret hurtigt blev jeg klar over, at det skulle være rettet mod landsbyens teenage-piger. Lone foreslog, at jeg skulle undervise dem. Det var for alvor en udfordring. Jeg har aldrig før været den store taler, og jeg følte ikke, at jeg havde så meget at komme med. Jeg lagde det over til Gud og bad: »Hvis du vil række ud til de her piger, så må du gerne bruge mig, men jeg får brug for hjælp«.

Gud, hækletøj og læselyst

Med Selina som tolk og med Lones og Guds hjælp underviste jeg i tre måneder de unge piger i emner, som f.eks. at leve med Gud i hverdagen, tjenersind, at acceptere sig selv og at have en kæreste. Efter min undervisning lærte Lone os at hække, og da vi både kunne hække mønstre og var blevet hurtige til det, blev hæklingen afløst af et læsekursus. At opleve,

hvordan pigerne tog undervisningen til sig og at knytte tætte bånd til dem, trods en kæmpe sprogbarriere, var fantastisk.

En del af holdet

Min deltagelse på det lokale fodboldhold »Amkaik« var med til at fremme disse tætte bånd. I min sidste måned i Kainde spillede jeg hver anden aften med på pigernes fodboldhold. Det var vildt sjovt. Det fedeste var, at når jeg svedig og forpustet efter træning fulgtes med de andre fra græsmarken og hjem til landsbyen, så var jeg ikke en hvid gæst, men en del af holdet.

Er du til rådighed?

På Papua New Guinea lærte jeg en masse om kultur, andre mennesker og om mig selv, men det vigtigste, jeg lærte, var, at Gud kan bruge enhver – når bare vi tillader ham det. I missionsarbejde er det måske meget oplagt at lade Gud tage styringen, men Gud ønsker ikke kun at nå ud til stammefolk på Papua New Guinea. Han vil ligeså gerne i kontakt med din kollega, studieven eller nabo. Tør vi lade Gud arbejde igennem os? – »Gud kan bruge dig til noget meget større. Amen«.

Læs mere om Lone og Winterfords arbejde på Papua New Guinea på deres hjemmeside www.agapeinmission.dk

[☰] [📄] Anne Læssøe

Indhold

Tilbage til hverdagen

2 Fra hvid gæst til familiemedlem

– Anne Læssøe i Papua Ny Guinea

5 Det er jo det, vi har

– leder

6 Dåbskortets rejse

– tanker om en tradition

8 Ny på missionsstævnet

– at være med for første gang

11 Fra Edens Have til det Røde Hav

– prøvefamilien

12 Når jeg trækker mig tilbage

– om hverdagstro i praksis

14 Fem nye menigheder på et år

– glimt fra landskonferencen

16 Alle er lige gyldige

– fra Frikirken Brønderslev

18 Landbrugets hellige rytme

– om høsten

20 Tro skal koges ned og blive hverdag

– om Fie Lorenzen

23 Fremtidens missionsstævner

– Ledelsen skriver

Forsiden
[📷] Flickr

24 Missionsstævnet oplevet af børn og unge

– voxpop

26 Hverdagstro i 3D

– om at leve med dybde og perspektiv

29 Skal du med til Rwanda?

29 Døbte og døde

30 Dagbog fra hverdagen

– tro bag facaden

32 Vi be'r før hver kamp

– nordjyske baptister på fodboldbanen

34 En glæde at være i mission

– Fra Sindal til Kashmir

36 Hverdagstro(fasthed)

– klumme

Redaktører

Lasse Åbom, ansvarshavende

tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk

Mads Lindholm, tlf. 4044 4844, ml@madsindholm.dk

Redaktion

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Morten Hedelund, tlf. 2818 2679, mortenedelund@hotmail.com

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Emilie Munch, tlf. 2217 2309, emilie.munch@hotmail.com

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 6: 14. oktober. Deadline 15. august

Nr. 7: 2. december. Deadline 3. oktober

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Det er jo det, vi har

– tilbage til hverdagen

Ferien er slut, teltpløkkerne taget op, kalenderbladet vendt til september, og skolerne har allerede været i gang nogle uger.

Vi er vendt tilbage til *hverdagen*. Uanset om den fyldes af arbejde, skole, arbejdsløshed eller sygdom, er hverdagen den slags dage, som livet har flest af. *Den almindelige daglige livsførelse*, som ordbogen siger. Nogle dage leverpostejsfarvede og grå. Andre dage solskinsfyldte og lette.

I den aktuelle litteratur sættes hverdagen under lup af den norske forfatter *Karl Ove Knausgård*, der i bogværket *Min kamp* bruger hele seks bind på at fortælle om stort og småt fra sin hverdag. Omkring 2.500 bogsider om sig selv.

– Jeg gør det, fordi jeg vil, at utopien

skal være her og nu med mine børn i mit hverdagsliv og ikke føle trang til at flygte, fortæller Knausgård i et interview, og fortsætter: Jeg vil forsøge at forson mig med det liv. Det er meningsløst at ville være et andet sted. Det er jo det her, vi har, og det er også godt nok.

Knausgårds mission bag alle siderne er at gøre hverdagen meningsfyldt. Livet er ikke i går eller i morgen. Det er ikke festen på lørdag. Det er hverdagen lige nu og her. Det er det, vi har. Og det er godt nok.

I dette nummer af *baptist.dk* sætter vi fokus på hverdagen. Vi sætter fokus på efterfølgelse i hverdagen, på den daglige åndelige praksis. Vi besøger fodboldholdet, der beder inden kampene, hører om dagligdagen som gæst på Papua Ny Guinea. Og vi viser glimt fra sommerens missionsstævne – fra den tid, hvor teltpløkkerne var hamret i jorden og ferien stadig i gang.

Alt sammen under overskriften *hverdagstro*. For troen er ikke en søndagsaktivitet eller et stævnemøde. – At tro, skriver digteren Johannes Jørgensen, er *at føle en Afgrund under sit Liv og sit Virke – en Afgrund af Mørke, en Afgrund af Lys, et Dyb af Jubel, et Dyb af Gys – og vandre i Hverdagens Gader som i en højtidelig Kirke*.

Vi håber, at du i dette blad kan finde inspiration til din gang i hverdagens gader.

For det er det, vi har.

Og det er godt nok.

[≡] Mads Lindholm

[📷] Flickr

På datoen, hvor de blev døbt, modtager medlemmer af de fleste baptistmenigheder et kort, der skal minde dem om deres dåb.

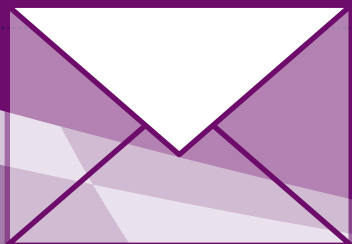
Men dåbskortet har også en anden vigtig funktion. Det sikrer kontakten mellem medlem og menighed. Vi har fulgt et dåbskorts vej fra afsender til modtager

Dåbskortets rejse

Afsender:

Raymond Jensen, præst i Østhimmerlands Baptistmenighed.

Hvad betyder dåbskortet som praksis for dig?

Den årlige turnus med påmindelse om hvert eneste menighedsmedlems dåbsdag er for mig en lup på mennesker i menigheden. Dåbsdagen er en slags fødselsdag. Den dag, vi blev født ind i en tjeneste i menigheden og i verden.

Hvilke tanker gør du dig, når du skriver et dåbskort?

Dåbskortene giver mig anledning til at tænke på og henvende mig personligt til hvert enkelt medlem, også dem jeg ikke lige ser til daglig. Det er min hensigt at bruge kortene til at trøste, opmuntre, reflektere og sige tak. Kortene egner sig mere til tillykke og tak end til store fremadrettede visioner. Dåbskortet peger på evangeliet: Vi er døbt til at tilhøre Kristus i livet og i døden. Og vi er døbt til at leve – til at være her for hinanden.

Hvilke følelser og tanker håber du, at et dåbskort foranlediger hos modtageren?

Jeg håber, at modtageren af dåbskortet får en varm følelse af ikke at være glemt, en følelse af at høre til. Menigheden vil være der for dig – som et åbent barndomshjem, et sted man kan søge i havn.

Modtager:

Lotte Næsby Schrøder, lærer og den ene halvdel af forstanderparret på Rebild efterskole.

Hvad betyder det for dig at modtage et dåbskort?

At blive set – det er altid godt at blive set. Uanset hvem vi er, eller hvad vi ellers går og laver, så har vi brug for at blive set. Det betyder, at en – her præsten – har brugt tid på at »se« mig. Jeg forventer ikke, at min præst hvert år skal bruge meget tid og mange kræfter på at skrive noget personligt i dåbskortet – der er trods alt en del kort, der skal skrives, men det er da dejligt, når han så vælger at tage en tråd op fra et nyligt overstået samarbejde, vi har haft. Og selv om min forventning om en personlig hilsen ikke er der, så er det alligevel dejligt, når det sker! Det forstærker jo netop det at blive set.

Vidste du, at det var din dåbsdag?

Ja! Ikke fordi det er en dato, jeg hænger fast i – det er jo bare et tal – men jeg er bevidst om den. I sin tid blev jeg døbt om aftenen samme dag, som mine klassekammerater blev konfirmeret om formiddagen i folkekirken. Så skulle jeg af anden grund have glemt den, så kommer der lige en reminder, når alle forårets konfirmationer skydes i gang.

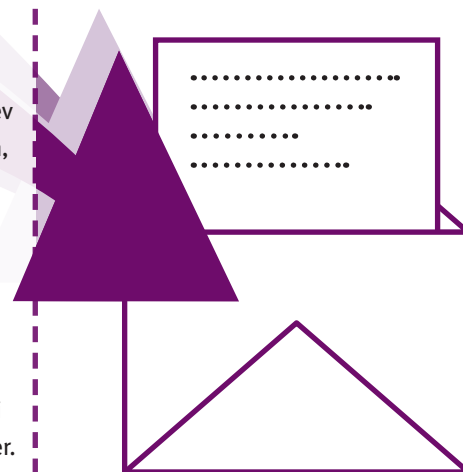
Hvilke tanker og følelser skaber dåbskortet hos dig?

Jeg bliver da glad, når jeg modtager det – læser det, gemmer det lidt og læser det igen. Det er lidt ligesom en prædiken, et ord eller en salme i kirken søndag formiddag. Nogle gange kommer man til gudstjeneste og tænker, at den salme var lige møntet på mig, den prædiken var skrevet ud fra min situation, og andre gange kan det være en blomst i buketter på nadverbordet, et smil fra en ældre dame, en sjov bemærkning fra min datter.

Nogle gange er det ikke til at overse, at det skrevne i kortet passer til mig og min situation. Andre gange kan det være et enkelt ord eller kortets billedforside, der siger mere end en hel prædiken. Og når jeg læser det, gemmer det og læser det igen, så er det også, fordi lidt afstand viser nye vinkler. Det, der er afgørende i dag, er ikke nødvendigvis afgørende i morgen. Jeg læser og sanser, tænker og analyserer – måske en anelse erhvervsskadede som dansklærer og litteraturmisbruger – sikker på, at der et eller andet sted i kortet ligger noget godt gemt til mig. Noget jeg kan bruge i min hverdag, i mit virke med andre mennesker, i min udvikling og i min tilgang til verden.

» Uanset hvem vi er, eller hvad vi ellers går og laver, så har vi brug for at blive set. «

[≡] Morten Hedelund

Ny på missionsstævnet

– at være med for første gang

baptist.dk har talt med 3 deltagere, der er på missionsstævnet i Mariager for første gang.

Marie Louise Wendel Oschlak (16) kommer fra Brøndby Strand og har folkekirkelig baggrund. Hendes veninde er medlem af Korskirken og Marie Louise lagde mærke til, at veninden altid virkede glad og inspireret efter missionsstævnet. I år deltager Marie Louise hele ugen på ONE.

Hvad synes du om at være på missionsstævnet?

Det er virkelig godt på ONE! Jeg tænker, at det godt kunne blive noget, der ændrer mit liv. Der er rigtig god undervisning og folk er meget åbne.

Hvordan er det at være ny her?

I begyndelsen var jeg lidt bange for ikke at have noget til fælles med de andre i

gruppen. Men vi har nogle gode gruppeledere og er nu kommet meget tættere på hinanden. Der blev også arrangeret *Speed Friending*, hvor vi sidder to og to, taler sammen om et givet emne i to minutter, en klokke ringer, og vi rykker videre til den næste. Det gav nogle gode kontakter.

Kommer du igen næste år?

Jeg vil rigtig gerne med næste år. Missionsstævnet er godt, og det er fedt, at der er så mange, der gider lave så meget for os. På ONE er der planlagt et stort program med super god undervisning, og der var skøn lovsang og bønnestationer hver dag. Så det er let at blive udfordret og inspireret. Hvis man ikke har været på missionsstævnet før, vil jeg bare sige »kom« – her har jeg genfundet troen på Gud.

Jamie Cunningham (34) er gymnasielærer i Herning. Hun er fra USA, men har boet mange år i DK og kommer i Viborg Baptistkirke.

Hvorfor deltager du på missionsstævnet i år?

Jeg har tit hørt folk i menigheden tale om det og ville egentlig gerne med, men har ikke haft muligheden før. Sidste år var jeg

her nogle få dage med min datter, men hun er for lille til at deltage på Børnestævnet alene. I år er hun hos sin far, så jeg fik mulighed for at være med hele ugen.

Hvad synes du om at være på missionsstævnet?

Jeg var faktisk lidt nervøs for det, for jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg gik ind til. I USA har jeg deltaget på nogle ret konservative lejre, så jeg var lidt nervøs for at blive fordømt her, fordi jeg er fraskilt. Og så var jeg bange for at føle mig alene, når nu jeg ikke har nogen familie med. Men jeg er blevet meget positivt overrasket. Første dag var der en rundvisning for alle nye, og det var virkelig rart. Jeg er også glad for den single-gruppe, der er blevet dannet. Fordi alting her

ellers er så familiebaseret, så er det rart at møde andre, som også er her alene. Vi har talt godt sammen og delt erfaringer bl.a. om at være fraskilt og kristen, og igen er jeg blevet positivt overrasket over den »manglende« fordommelse.

Synes du, at missionsstævnet er for familiebaseret?

Nej, tværtimod! Det er fantastisk, at det er så familie- og børnevenligt, for der bliver også taget hensyn til andre. Jeg har forsøgt at komme godt rundt i programmet igennem ugen, og så har det været rart med single-gruppen som et ikke-familiebaseret punkt i løbet af dagen. Men det er godt at se så mange børn og unge, der bare har det godt med Gud og hinanden, og jeg håber meget, at jeg kan få min datter med, når hun bliver lidt ældre.

Så det har været en god oplevelse?

Ja, bestemt. Det har fungeret fint at bo sammen med andre singler i forstanderboligen, så jeg har faktisk ikke følt mig alene. Mest indtryk har det gjort at se, hvor meget Baptistkirken gør for integration både her på missionsstævnet og hjemme i kirkerne. Alt i alt en meget positiv oplevelse.

Boe Kjølby (66) bor i Stenum og kommer i Hjørring Baptistkirke.

Hvorfor er du med på missionsstævnet i år?

Min kone er Landsgildemester i Spejdersgildet. I år har vi en stand her for at sætte fokus på gildearbejdet. Der kommer mange gamle spejdere, som er potentielle kunder i den butik. Gildet er en god måde at fastholde kontakten på, også selvom man ikke har en tilknytning til kirken. Selv har jeg haft min gang i Baptistkirken i Hjørring siden

1969. I begyndelsen var det ret sporadisk, men det bliver mere og mere. Vi er ikke medlemmer af menigheden, men vi befinder os rigtig godt i fællesskabet, så det er blevet vores kirke.

Hvordan er det at være med på missionsstævnet?

Det er positivt. Man møder mange glade mennesker, som er her med et fælles formål. Vi kender selvfølgelig en del gennem gilde- og spejderarbejdet, og der har også været en del interesserede ved standen.

Er der noget, der har været særligt positivt?

Jeg var meget grebet af Lone Møller-Hansens tale onsdag aften. Hun talte om tilgivelse og forsoning mellem mennesker, og det var meget stærkt og nærværende. Det var også gribende at høre Torben Roulunds fortælling om at komme tilbage til Burundi efter 38 år. Desuden var Karin Rasmussens workshop om tro og psykologi spændende – og så har vi nydt at komme til »Godmorgen Gud« – det er også noget for os fra udkantsdanmark!

Er der noget du har savnet?

Det er svært at savne noget, man aldrig

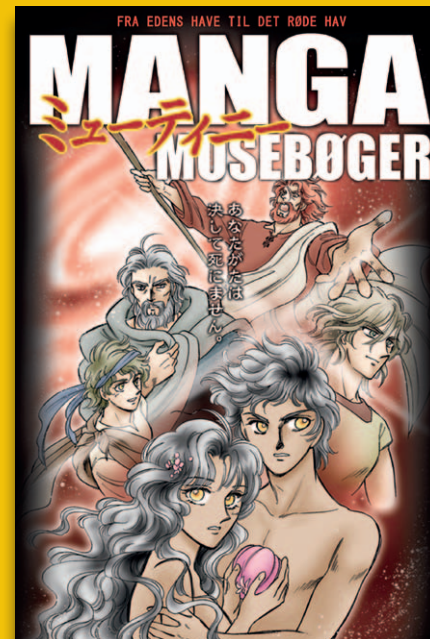
har oplevet før. Her er meget at deltage i, og ellers kan man jo altid få en praktisk opgave. Det eneste problem er, at nogle gange kolliderer programpunkterne, så man bliver nødt til at vælge. Men det kan vi vist ikke klage over, det er jo et positivt problem.

Skal du på missionsstævne igen?

Nu må vi se om kræfterne slår til. Vi er bestemt ikke blevet afskrækket, men næste år er vi meget engagerede i den store spejderlejr, hvor der er meget for gilderne at hjælpe med. Det glæder vi os meget til at opleve.

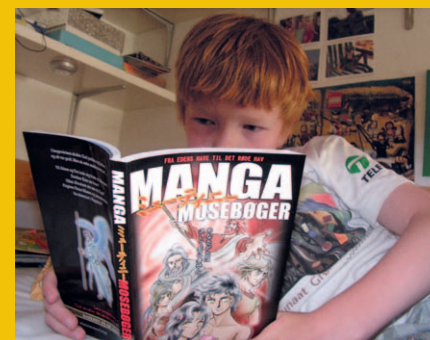
[☰] Anne Åbom

[📷] Kurt Bøgsted

Fakta | Manga Mosebøger

Japansk mangategneserie
Bibelselskabets Forlag 2011,
Paperback. Pris: 99,95 kr.

Mathias opslugt af Manga Mosebøger.

FRA EDENS HAVE TIL DET RØDE HAV ...

I begyndelsen skabte Gud jorden og himlen, og alt var godt.

Men så satte ondskaben ind...

Vil Adam og Eva lade sig friste af slangen?

Dræber Kain sin bror?

Ofrer Abraham sin søn til Gud?

Frigiver Farao Moses og israelitterne fra slaveriet i Egypten?

Læs bogen og se om Gud straffer de onde og lader de gode gå fri.

Der er lagt op til spænding og store dramer i *Manga Mosebøger*. Ovenstående er foromtalen bag på bogen.

Mathias Thorndal, der er ti år, læser meget og har i særdeleshed læst mange manga-tegneserier. Dragon Ball-serien har han fx været igennem tre-fire gange, og den bliver på en eller anden måde ved med at pirre hans læselyst. Nu har Mathias også læst *Manga Mosebøger*.

Manga Mosebøger

Mathias synes, den er god. Han fremhæver, at *Manga Mosebøger* giver en god fornemmelse af, hvordan personer og fortællingerne i det Gamle Testamente hænger sammen. Han siger, den er rigtig godt tegnet. Mathias har bidt mærke i ansigtsudtryk, skygger og effekter, som

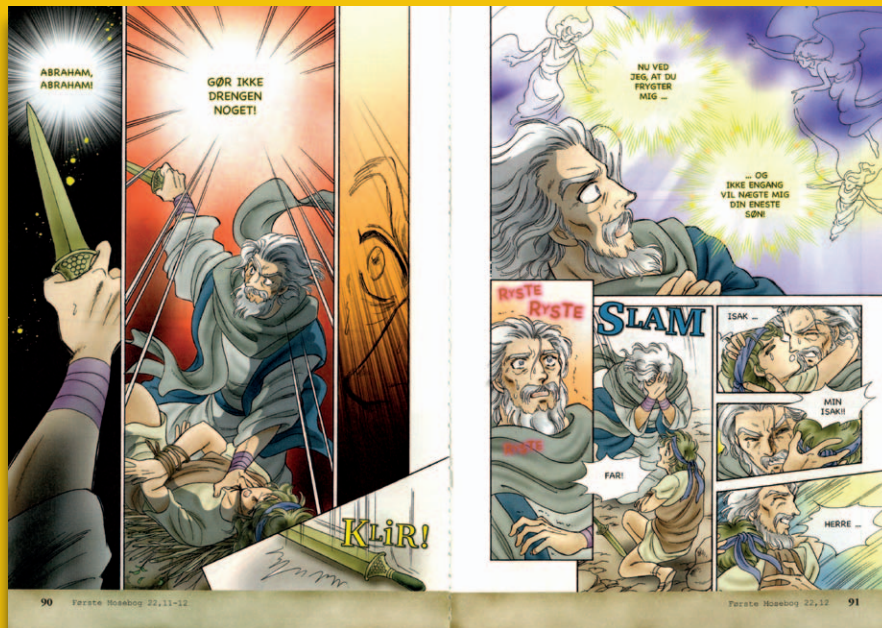
underbygger handlingen godt. Mathias' yndlingsfortælling er historien om, hvordan Josef bliver svigtet af sine brødre, bliver solgt som slave for senere at blive Faraos højre hånd.

Mathias har også læst *Manga Messias* og i sammenligning med den, synes han, at *Manga Mosebøger* er mere dramatisk. Efter hans mening kan disse manga-bibelhistorier dog ikke helt hamle op med de manga-tegneserier, han i øvrigt læser. Han savner spændingsopbygningen og synes, at fortællingerne er lidt for meget »fra den

ene ende til den anden«. Mathias synes derfor ikke, at *Manga Mosebøger* leverer den spænding, foromtalen lægger op til.

Mathias vil dog meget gerne anbefale manga-bibelhistorierne for at lære Bibelen at kende og til at få overblik over personernes og fortællingernes sammenhæng. Derudover synes han, det er fedt, at man kan bruge en sej tegnestil til at fortælle bibelhistorie.

[≡] [Sine Thorndal](#)

Når jeg trækker mig tilbage

Det er ikke altid nemt at få den daglige kontakt med Gud til at fungere. For Claus Gjerrild er det en stadig udvikling at finde ind til en simpel og slidstærk form, som holder uanset omstændighederne. baptist.dk har interviewet ham, om hans tanker om, spørgsmål til og erfaringer med hverdagstro i praksis.

Har du en daglig måde at være i kontakt med Gud på?

Jeg har prøvet mange forskellige måder. I de senere år har jeg søgt henimod en form for enkelhed. Det er blevet vigtigt for mig, at kontakten til Gud er slidstærk. Det skal ikke være så ambitiøst, at jeg ikke kan gennemføre det.

Det er en udvikling. De sidste år er jeg blevet meget optaget af at finde en måde, som er uafhængig af omstændigheder. Mit daglige samvær med Gud skal ikke afhænge af, om det lige går godt eller dårligt.

Hvilken form har samværet med Gud lige nu?

I øjeblikket trækker jeg mig tilbage fra mine normale rammer. Jeg har et sted, helt præcist et værelse i vores hus, hvor jeg kan være for mig selv. Det er oftest om

morgenen, jeg tager tiden. Jeg tænder et lys og sætter mig på en bedeskammel, som en af mine venner har lavet til mig. Jeg læser i Bibelen ud fra en læseplan. Det er ikke nødvendigvis nogen bestemt. Derefter beder jeg, nogle gange ved hjælp af en bedekrans som for eksempel Kristus-kransen.

Hvor meget tid bruger du?

I koncentreret bøn om morgenen er det ca. 10 minutter. Men i løbet af dagen oplever jeg at være tæt på Gud mange gange i forskellige sammenhænge.

Hvordan kom du i gang?

For 12-13 år siden følte jeg mig meget udbrændt. Jeg havde virkelig brug for at trække mig tilbage. Jeg tog på en retræte, hvor der var fokus på stilhed og lytten, i stedet for mine egne ord. Her fandt jeg et udtryk, der var uafhængigt af, hvordan jeg føler, eller hvor mange man er samlet. Det var en rummelig måde at være sammen med Gud på, og det trængte jeg meget til på det tidspunkt. Det er nødvendigt at have en ydmyg tilgang til Gud, når Hans, og ikke mine, ord fylder stilheden.

» *Motivet for vores bønner må være kærlighed til Gud.* «

Ydmyghed er i det hele taget blevet vigtigt for mig i mit Guds-forhold. Jeg forsøger at forholde mig ydmygt til den Gud, jeg tror på. Jeg tror ikke, at nogen har patent på, hvem Gud er. Jeg tror på, at vi alle søger efter den eneste Gud, som findes. Motivet for min daglige søgen er min kærlighed til Ham, som jeg tror på.

Hvor finder du inspiration?

Jeg bliver meget inspireret, når mennesker sammen søger enheden i kærligheden til Gud i stedet for at fokusere på uenigheder.

Jeg har læst mange bøger, som har inspireret mig. Lige nu er jeg i en periode, hvor jeg ikke gør det så meget. Jeg har blandt andet læst meget kirkehistorie, fordi jeg var optaget af, hvor vi, som kirke, kommer fra. Her er jeg især blevet meget inspireret af ørkenfædrene.

En gang i mellem tager jeg på retræte eller til Taizé. Her har en af mine største oplevelser været 1500 vidt forskellige mennesker, både hvad angår nationalitet, alder og udseende, der sammen søger den eneste Gud ved at synge den samme sang i flere timer. Jeg bliver meget inspireret, når kirker på tværs søger enheden i Gud. Udtrykket er sådan set ikke så vigtig, tror jeg. Det handler igen om motivet, som

bør være vores fælles kærlighed til Ham, vi tror på.

Hvordan oplever du forskellen mellem at trække sig tilbage eller søge Gud sammen med andre?

Når man er sammen som kristne, kan man opleve en enhed i bønner. Det bliver ægte. Man bærer hinanden uden mange ord. Men jeg er gået lidt død i offentlige bedemøder, hvor det nogle gange bliver for meget vores egne ord og dagsordner, der styrer. Motivet for vores bønner må være kærlighed til Gud. Hverdagstro i praksis handler jo også om, at vi skal ud i verden. Da bliver det helt nødvendigt, at udgangspunktet er fælles kærlighed.

[≡] Maria Klarskov

[🗨] Jørgen Grønnegaard og Kasper Klarskov

» Det er nødvendigt at have en ydmyg tilgang til Gud, når Hans, og ikke mine, ord fylder stilheden. «

Fem nye menigheder på ét år

Glimt fra Landskonferencen i Mariager

»At være med på BaptistKirkens Landskonference var for mig festligt, dejligt og inspirerende«, fortæller Anni Olsen. Her beretter hun om, hvordan baptistmenighederne samarbejder om opgaverne

Det festlige begyndte allerede med optagelsen af to nye migrantmenigheder, *Chin Bethel Church* ved Skjern og *Nordjylland Chin Church* i Frederikshavn. Chin'erne kommer fra diktaturstaten Burma. Disse to menigheder betjenes af den samme præst – der bruges mange timer på transport! Begge menigheder har et gudstjenestedeltagerantal på omkring 100.

På et år har vi i Baptistkirken optaget fem nye migrantmenigheder!

Landsledelse og formand

Til landsledelsen skulle der vælges to, og det blev præst i Silkeborg og salmedigter Søren P. Grarup og præst i Citykirken Claus Mester-Christensen, der har været formand i to pinsemenigheder. Derudover blev formand Mogens Andersen genvalgt næsten enstemmigt. Til lykke med det!

Blandt det vigtigste i formandstalen vil jeg nævne:

20 % af medlemmerne i BaptistKirken er af anden etnisk oprindelse. 50 % af deltagerne ved søndagens gudstjenester i vore kirker er af anden etnisk oprindelse end dansk. Om få år vil 75 % af gudstjenestedeltagerne være af anden etnisk oprindelse!

Mogens Andersen stillede det provokerende spørgsmål: Har vi vænnet os til, at stilstanden i vore menigheder er en naturlig tilstand?

Årets mål

I det kommende konferenceår vil ledelsen sætte fokus på to punkter: Åndelig udvikling og omsorgsfulde relationer.

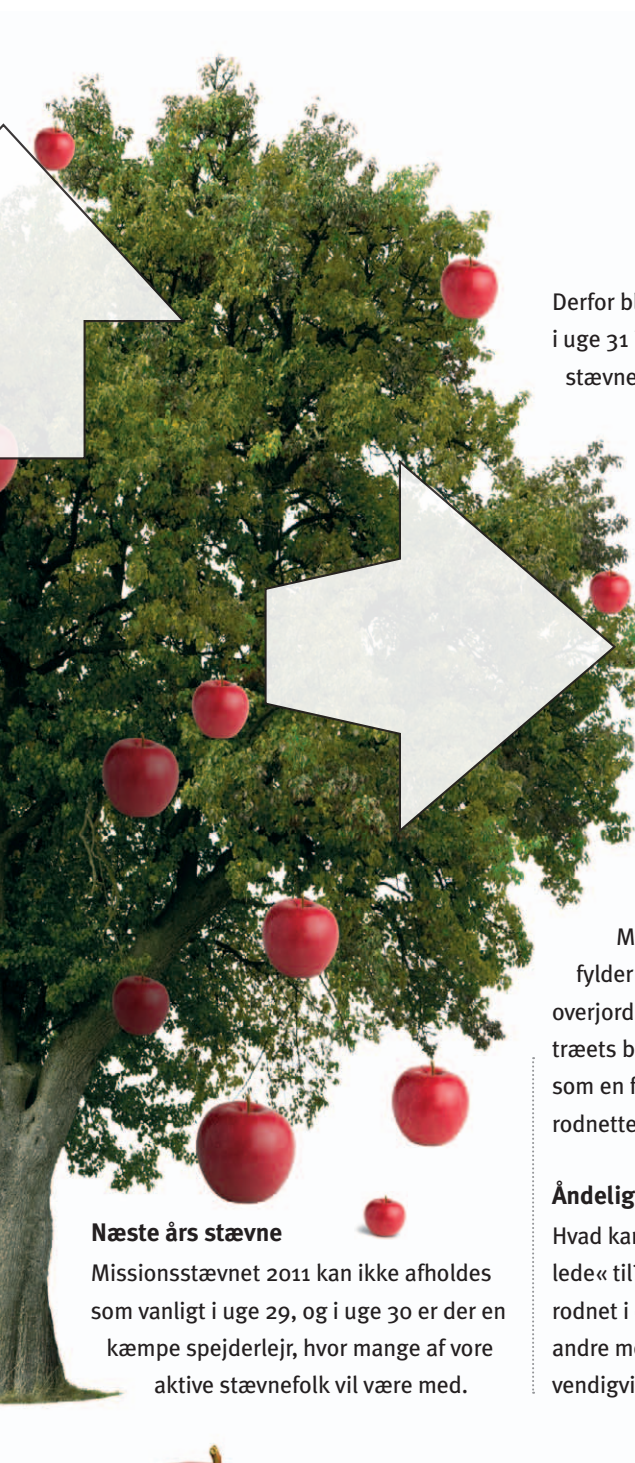
Det er et mål, at vore kirker skal være inkluderende kirker – åbne og udadvendte for søgende mennesker. Vi skal være tidssvarende menigheder, der er målrettede mod kirkefremmede! Jesus gjorde oprør mod traditionerne, tør vi det? Har vi mod og tro?

Regnskab

Budgetterne er overholdt, og der er stabilitet i økonomien. Overskuddet fra 2010

på 671.353 kr. sikrer en nødvendig opbygning af kapaciteten. I alt har menighederne indbetalt 3,1 mil. kr. Halvdelen af dette er indtægt til basisbudgettet, den anden halvdel finansierer fælles projekter.

Næste års stævne

Missionsstævnet 2011 kan ikke afholdes som vanligt i uge 29, og i uge 30 er der en kæmpe spejderlejr, hvor mange af vore aktive stævnefolk vil være med.

Derfor blev det vedtaget, at stævnet bliver i uge 31 i Mariager, hvor vi holder fælles stævne med Missionsforbundet.

Mennesket som æbletræ

På missionsdrøftelsernes anden dag handlede programmet om visioner i og for Baptistkirken. Det, der gjorde størst indtryk på mig, var Søren P. Grarups »gartnerbillede«, hvor han sammenlignede det kristne menneske med et æbletræ.

Vi ved alle, hvordan et æbletræ kan se ud – i hvert fald den del, der er over jorden.

Men vi tænker ikke på, at roden fylder otte gange så meget som den overjordiske del. Og overfladen af alle træets blade – undersiden iberegnet – er som en fodboldbane. Og overfladen af rodnettet er som 250 fodboldbaner!

Åndeligt rodnet

Hvad kan vi så bruge dette »gartnerbillede« til? Jo, at vi skal have vort åndelige rodnet i orden – at for hvert ord vi taler til andre mennesker om Jesus, skal vi nødvendigvis have talt 250 ord med Gud!

Ja, det er jo lidt morsomt, at den kontakt, som vi kalder kontakten »OP« til Gud, her sammenlignes med en rod, der går nedad, men sådan er det ofte, at det med Gud vender op og ned på menneskets tilværelse.

Ind, ud, op

Billedet med æbletræet skal kombineres med en anden model – en trekant, hvor hjørnerne hedder OP, IND og UD. Visionen om åndelig vækst og udvikling går OP til Gud og nødvendigvis også IND i det kristne fællesskab i menigheden. Så er dit rodnet i orden til, at du sammen med andre i din menighed kan gå UD til de målgrupper, der er relevante for jer, der hvor I hører til!

Noget at arbejde med

Efter denne »kraftige« opvarmning var der drøftelse i mindre grupper om, hvordan vi rundt om i landet kan leve visionerne ud. Mange steder gik samtalen så ivrigt, at det var vanskeligt at standse, da tiden var udløbet!

– Der er noget at arbejde med både som enkeltpersoner og som menigheder!

[≡] Anni Olsen

[📷] iStockphoto/collage

Alle er lige gyldige – ingen er ligegyldig!

Frikirken Brønderslev er ikke som de fleste andre baptistmenigheder. Her ønsker de fx ikke at have en præst ansat, og de ledes af et team, der hverken er et menigheds- eller ældsteråd

Det er søndag. Jeg er til gudstjeneste i Frikirken Brønderslev – en af de mindre menigheder på ca. 65 medlemmer. Vi er ca. tredive, der skal fejre gudstjeneste sammen. En time præget af ro og fred og stof til eftertanke. Vi synger efter salmebogen, synger lovsange, det hele ledes af Arne Munch på en god måde. En vedkommende forkyndelse af Henrik Froholt fanger opmærksomheden om at stole på Guds nærvær – også når livet er svært. Stærkt står for mig især dagens børnetale, hvor Per Jacobsen fra sin kørestol taler om Guds fulde rustning. Han viser et billede af en soldat iført denne rustning, mens han synger en sang med både små og store om at bekæmpe det onde.

Utraditionel

Efter gudstjenesten skal jeg møde fire fra menighedens lederteam. Nok er det en

baptistmenighed, jeg besøger, men ikke en traditionel en af slagsen. En del andre baptistmenigheder kalder sig »frikirken et eller andet«. I Brønderslev var de tidlig ude med at skifte navn. Allerede i 1999: »Grunden var, at menigheden ønskede klarhed udadtil for ikke at blive regnet for en eller anden sekt. Vi ville signalere, at her var en kirke med plads til alle,« siger Grete Pedersen.

Lederteam med ansvar

Jeg er gæst i en menighed, der hverken har menighedsråd eller ældsteråd, men et lederteam bestående af 10 personer. Hvorfor denne form? Svaret lyder: »Vi ser det sådan, at den, der har en ledende tjeneste i menigheden, også må tage ansvar, når det gælder at lede menigheden. I teamet betyder åbenhed, ærlighed og bøn meget. Vi tager os tid til at lytte efter, hvad Ånden vil os og leder os til. Samtalen er vigtig, det drejer sig jo ikke om vore projekter, men om det Gud vil med menigheden og med den enkelte af os. Du kan godt sige, at vi har en flydende ledelse i bedste forstand. Vi ønsker ikke at blive låst fast,« udtaler Henrik Kramer og andre af teamets repræsentanter.

Intet ønske om præst

Hvad så med glæder og sorger i lederteamet? Der har været mange glæder, men den enkelte har også kendt til »nederlag«, som på længere sigt viste sig som noget, der blev vendt til belæring. Noget, der i dag ses som meningsfyldt.

I teamet vælges en tovholder, en sekretær. Her er fem forkyndere, der bruges på skift, og teamet varetager selv alle kirkelige handlinger undtagen vielser, hvor hjælpen hentes udefra. Jeg kan ikke dy mig for at spørge: »Skal I på et tidspunkt ikke have ansat en »traditionel præst«?« – men her mødes jeg af et enigt og samstemmende nej! Menigheden har fundet sin vej, men er samtidig på vej.

Det handler om villighed

For tiden fylder glæden og forventningen meget. Fire blev døbt i pinsen. Også i efteråret oplevede menigheden dåb, så taknemligheden er stor. Hvad med fremtiden, spørger jeg: »Hvordan håber I, at se jer selv om 5-10 år?«

»Først må du forstå,« lyder svaret, »at det hverken er kirkerummet eller andre ting, det drejer sig om. Det handler om, at den enkelte bliver villig til at lade sig

Per Jacobsen holdt børnetale fra sin kørestol, om at iføre sig Guds fulde rustning.

bruge i hverdagen, lade sit hjem stå åbent i videste forstand. Vi ønsker, at fremtiden for os må afspejle et liv i efterfølgelse, at tjene dér, hvor vi ikke forventer gengældens kærlighed. Alle er lige gyldige, ingen er ligegyldig!»

Med mange forskellige indtryk forlader jeg menigheden. Taknemlig for en god dag og for den frihed, vi har som baptister. Men

også med spørgsmålet: »Kunne vi ikke lære meget mere ved virkelig at lytte til hinanden, så vi ikke på forhånd fristes til at lukke af for det, der er anderledes end vores egen måde at være menighed på?»

[☰][☐] Kai Mortensen

Fakta

Flere baptistmenigheder er i gang med forandringsprocesser. baptist.dk har fortalt om Roskilde Baptistmenighed, Bethelkirken i Aalborg, Korskirken i Herlev. Og i næste nummer er det Vrå Baptistmenighed, der fortæller.

Landbrugets hellige rytme – at

Når vi i høsttiden takker for det, der er givet os, og giver noget af det tilbage til Gud, viser vi, at vi elsker Giveren mere end gaven. Samtidig gør det os bevidst om, at vi ikke er kaldet til at være egoistiske forbrugere i og af denne verden men til at være gavmilde forvaltere, der har omsorg for skabelsen, de fremmede og de fattige.

I mange kirker fejrer man en særlig høstgudstjeneste, hvor man takker for de afgrøder, der er høstet. Høstgudstjenesten er ikke som sådan en kirkelig fejring, en liturgisk fest, og man ved ikke, hvornår denne tradition blev en del af de danske kirkelige traditioner. Høstfejringen har dog stadig noget meget væsentligt at

sige os, der ikke nødvendigvis er direkte afhængige af årstidens høst.

Gud er den store bonderøv

Fra lignelsen om sædemanden lærer vi, at mennesket er som jord. Vi er jorden, og Gud kaster gavmildt ud af sin egen søn, Kristus, der er frøene. Men ikke alle jordtyper er ens. Som kristne er vi kaldet til at være den type jord, der bærer frugt. Den »gode jord, det er dem, der hører ordet og bevarer det i et smukt og godt hjerte, er udholdende og bærer frugt« (Se Lukas' evangelium 8,15).

Alle landmænd ved, at den gode jord ikke blot skal bearbejdes ét år, men at den hvert eneste år skal pløjes og plejes. År efter år. Jo flere kræfter landmændene lægger i forarbejdelsen af jorden, jo rigere

og smukkere bliver afgrøderne. Hemmeligheden ligger i gentagelsen og udholdenheden.

At »høre ordet« er ikke noget, man blot gør én gang. Ligesom marken behøver grundig omsorg, kræver det gentagelse og udholdenhed at lade Guds ord, Kristus, slå rod i sig. Vi må derfor lade den største bonderøv, Gud, arbejde i os igen og igen. År efter år lade ham pløje og (om) vende os, så vi bliver til den gode jord, hvor det er muligt at frembringe gode frugter.

Landbrugets rytme er en hellig rytme

Landbrugets og naturens årlige rytme er dybt forbundet med kirkens hellige rytme. De afspejler hinanden og giver hinanden dybde og mening. Når vi lever os ind i det

» Kun tankeløse poeter får impulsiv lyst til at rime på taknemlig høst. «

Leve med høst eller lyst

hellige år, som egentlig er Kristi liv, opdager vi, at vi som *homo religiosus*, religiøse mennesker, der forbinder det himmelske og jordiske, også er kaldet til at være *homo ecologicus*, økologiske mennesker, der ved, at vi er en del af en større helhed, som vi har ansvar for og må tage os af.

Den kristnes åndelige liv følger i høj grad hele naturens rytme. I vinteren, midt i mørket, forbereder vi os på, at Kristus, lyset, gennem julens mysterium fødes i os. Gennem alle forårets kirkelige højtider slår Kristus rod i os. Over sommerens trinitatis-periode, der betegnes som kirkens hverdag, vokser og modnes vi som kristne. Til sidst, i efterårets høstperiode, høster vi afgrøderne, for »den gode møje bærer herlig frugt« (Visdommens bog 3,15).

Taksigelsens måltid

Taksigelsen til Gud og taknemmelighed for skabelsen er de to underlæggende temaer i høstgudstjenesten. Det græske ord for taksigelse og taknemmelighed er *eukaristia*, der betegner Herrens måltid, nadveren. Gennem brødet og vinen får vi fællesskab med Gud og med hinanden og forvandles til at blive mennesker, der siger »Vi« i stedet for »Jeg«. Vi bliver økologiske mennesker, der ikke lever for os selv, men for hele skabelsen. Det er ikke nogen til-

Fakta

Religiosus: kommer af det latinske *re-ligare*: »at binde sammen«.

Ecologicus: kommer af det græske *oikos*: »husstand«; at være en del af en familie og slægt.

fældighed, at når den tidlige kirke fejrede taksigelsens måltid, bragte de gaver til kirken, som kunne deles ud til fattige og trængte.

Leve med høst eller lyst?

Vi skal derfor ikke være egoistiske forbrugere, der gør, hvad vi har lyst til, og køber, hvad vi vil. »Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed«, ja endog »selvbeherskelse« (Galaterbrevet 5, 22-23). Kun tankeløse poeter får impulsiv *lyst* til at rime på taknemlig *høst*.

[≡] Simon Fuhrmann

[📺] Dreamstime

Tro skal koges ned og blive hverdag...

Fie Lorenzen, 28, er lige blevet færdig med at læse teologi på Københavns Universitet. Hun er en del af *regen* – en baptistkirke i København. baptist.dk har mødt Fie til en samtale om tro og liv i en hverdag, der hurtigt bliver fyldt med alt muligt andet.

»Jeg begyndte at læse teologi af ren og skær interesse – jeg har altid elsket bøger og sprog og ønskede at fordybe mig.« Fie fortæller engageret om sit studieliv, der netop er afsluttet med et speciale om kirke og forbrugskultur. »Jeg har ikke så mange svar nu, som jeg troede, jeg havde engang. Jeg skulle lære at give slip på de faste svar, for kun sådan kunne jeg opdage, at Sandheden og Gud er større, end jeg turde tro.«

At lære nyt

Mødet med det anderledes kan være en svær proces: »Nogle gange gik jeg fra samtaler med andre studerende med hovedet fuld af spørgsmål. Man møder mange forskellige holdninger på teologi, men jeg har set, at der kan ligge en stor længsel efter Gud i dem alle sammen«. På spørgsmålet om, hvorfor teologi er vigtigt, svarer Fie: »Det er gået op for mig, at den måde, vi ser på Gud, vores teologi og dogmatik på, er med til at forme vores praksis. Derfor må vores tænkning og vores praksis nærme sig hinanden. Og jeg havde brug for en praksis ved siden af mit studium. Jeg drømte om at flytte ind i et lokalt miljø og være kirke med dem, jeg bor iblandt.«

At være fælles

For tre år siden begyndte Fie at komme i *regen*. »Jeg ville gerne være et sted, hvor man prøvede at være kirke på en ny måde – også uden for kirken. I *regen* fandt jeg mennesker, der har den samme passion. Nu bor vi 10 mennesker inden for nogle få blokke i Københavns Nordvestkvarter, og vi prøver at være kirke dér.«

Fie fortæller, hvordan fællesskabet har udviklet en praksis, der hjælper dem til at leve troen ud i hverdagen: »Vi spiser sammen hver aften – det er centrum for hverdagens fællesskab. Desuden beder vi sammen en gang om ugen for vores lokalområde og mennesker, vi kender dér. Det handler om at lære, hvordan vi kan tage del i Guds genoprettelse af det sted. For Han er jo allerede i gang i Nordvest. Det har været vigtigt at have en fælles praksis omkring bøn og det at læse Bibelen. Det kan være svært at få det gjort, når jeg sidder alene – her har vi forpligtet os på hinanden. Fællesskabet giver mig en rytme og

en kontinuitet – det er faktisk godt at vide, at der er nogen, der regner med mig.«

At være til stede

Udover fælles praksis omkring måltid, bibel og bøn lægger Fie også vægt på tilstedeværelse i lokalområdet. Bl.a. inviterer de andre til at spise med: »Der skal altid være en ekstra plads omkring bordet. Det er vigtigt, vi hele tiden er opmærksomme på det, ellers bliver vi nemt et indspist fællesskab, som andre kan have svært ved at se sig selv i. Desuden vil vi gerne være en del af det, der allerede sker i bydelen. Derfor er nogen af os med hos *Natteravnene*, og jeg deltager i lektiehjælp for indvandrerpiger. Vi vil gerne være til velsignelse for dem, der allerede bruger mange kræfter i vores område.«

Men det er ikke altid lige let at skabe relationer til andre. »Det er en stor udfordring at bryde sine egne grænser og hænge ud med andre end dem, vi kender. →

» Jeg skulle lære at turde give slip på de faste svar, for kun sådan kunne jeg opdage, at Sandheden og Gud er større, end jeg turde tro. «

Tro skal koges ned og blive hverdag...

Vi har inviteret vores opgang på kage for faktisk at møde de mennesker, vi bor op og ned af. Vi lavede også en fastelavnsfest for ungerne i blokkene, og i sommer holdt vi en vejfest. Men det er noget, man ikke har været vant til, så vi skal alle sammen lære, at man gerne må komme hinanden ved. Vi er vokset op med at bede og læse bibel. Men vi har ikke lært, hvordan man snakker med sin nabo – og måske er det en ligeså vigtig åndelig disciplin?«

At forpligte sig

Centralt står forpligtelsen til at være sammen med andre: »Jeg har en stor passion for Nordvest, men når hverdagen kører, er det vigtigt at bryde det ned til: Hvad er næste skridt? Måske er det bare at bage en kage til børnene nede i gården eller banke på hos naboen. Det skal koges ned og blive til hverdag, for hvis det bare bliver et stort forkromet projekt, får vi aldrig gjort noget ved det. Vi har sagt, at vi vil være her i mindst tre år – for det tager tid at lære. Kirke skal ikke være noget, vi river en aften ud af kalenderen for at nå, men en del af vores hverdag og vores liv. Men vi må se, hvordan det bliver. Fællesskabet kommer til at ændre sig, og hver gang der kommer nye til, ændrer det sig allerede.«

» Kirke skal ikke være noget, vi river en aften ud af kalenderen for at nå – men noget, der er en del af vores hverdag. «

At modnes

Fællesskabet er en velsignelse, men også udfordrende: »Jeg har været centrum for mit eget liv, men nu bestemmer jeg ikke selv, hvad jeg skal spise og hvornår – man afgiver noget af sig selv for fællesskabet. I begyndelsen syntes vi bare, at det var sjovt og helt fantastisk – men det handler om det lange løb, at opbygge noget, der holder i længden. Vi har brug for at slå rødder som fællesskab i Nordvest. Det

betyder også noget for, hvordan vi håndterer de konflikter, der opstår. Vi er nødt til at snakke om tingene – for vi lever så tæt sammen, at man ikke kan gå og surmule. Vi er nødt til at tage snakken, selvom det er svært – for det er, når vi bliver udfordret, at vi vokser og forhåbentligt modnes.«

[≡] Lasse Åbom

[📷] Charlotte Bekker Willer og Kurt Bøgsted

Fremtidens sommerstævner

Det, der engang var højtidelige mødesteder for menighedernes repræsentanter – »foreningskonferencen« hen over midten af 1800-tallet til »årsmøderne« op gennem 1900-tallet – har nu udviklet sig til at være sommerens festlige samlingspunkt for et bredt udsnit af menighedens familier og venner. En god blanding af fællesskab, samtale om livet, missions snak, evangeliske møder og sjove fritidsaktiviteter.

Med en vis succes har vi haft disse familievenlige sommerstævner gennem en årrække – men også her er der behov for nytænkning og fornyelse.

Flere tendenser er allerede tydelige:

Migrantmenighederne skal på banen – både i planlægning og deltagelse

Nutidens unge skæver mindre til kirkenavnet på facaden, mere til indre liv og fællesskab. Fremtidens stævner skal appellere bredere rent kirkeligt, måske i tæt samarbejde med andre kirkesamfund

Stævnerne skal blive en større kilde til åndelig inspiration og udrustning til tjeneste for den enkelte og menighederne

Alle aldersgrupper skal adresseres og involveres

Samværet skal udvikles fra at være et gensyn med gamle

venner og nogle sporadiske højdepunkter gennem ugen til at give endnu bedre mulighed for opbygning af nye relationer, deling af liv og passion samt en målrettet udrustning af menighederne til at være kirke lokalt med et regionalt og internationalt ansvar.

Stævnerne må fortsat balancere på de vigtige ingredienser: Tiltrækkende undervisning og inspiration for menigheden og den enkelte, ferie/afslapning og med et nødvendigt Åndens pust ind over den enkeltes liv.

Planlægningen af næste års og fremtidens stævner er allerede i gang. Gennem dine gode kreative ideer, dit engagement og din egen deltagelse kan du selv være med til at forme fremtidens stævner.

Jan Johannsen

Claus Mester-Christensen, præst i City Kirken, blev på missionsstævnet nyvalgt til ledelsen og afløser dermed Jan Johannsen.

Missionsstævnet oplevet af børn og unge

Det kan være svært at nå rundt og opleve alle dele på missionsstævnet, især når der i børne- og ungeafdelingen er hele fire små lejre. Jeg tog en snak med nogle af deltagerne på Børnestævnet, R.O.C.K, ONE og Liminal for at se en bid af stævnet gennem deres øjne. Der var knap 400 deltagere på disse fire lejre.

[☰] [📷] Emilie Johanne Munch

R.O.C.K. – for 11-15 årige

Frederikke Larsen, Hjørring

Er det første gang du er med på stævnet?

Nej, jeg har været med to år før.

Hvad har været det bedste ved at være på stævne?

Det har været at synge lovsang. Jeg kan godt lide at synge.

Ville du anbefale det til andre?

Ja, jeg ville fortælle om det til folk på min skole.

Hvad kunne gøre stævnet endnu bedre?

Hvis det ikke havde regnet så meget.

Børnestævnet – for 0-10 årige

Katrine, Aalborg (t.v. på billedet)
Jasmin, Greve

Er det første gang I er med på stævnet?

Jasmin: Nej, vi har været med før begge to.

Hvad har været det bedste ved at være på stævne?

Jasmin: At se teater og få sat hår.

Katrine: At se prinsessen.

Ville I anbefale det til andre?

Jasmin: Nej, for de ved jo ikke, hvad det er for noget.

Hvad kunne gøre stævnet endnu bedre?

Jasmin: At have det endnu mere sjovt!

Katrine: Hvis der var frikvarter. Så kunne man bare lege hele tiden!

ONE – for 16-20 årige

Christian Winther Pedersen, Tårs Baptistkirke

Er det første gang du er med på stævnet?

Jeg har været med på stævnet før, men det er første gang, jeg er med på ONE.

Hvad har været det bedste ved at være på stævne?

Jeg tror, det har været fællesskabet og at være sammen med de venner, man kender fra tidligere. Det har bare været hyggeligt.

Ville du anbefale det til andre?

Jeg kunne godt finde på at tage nogle venner med herved næste år.

Hvad kunne gøre stævnet endnu bedre?

Det ved jeg ikke lige. Det er fint, som det er.

Liminal – for over 20 årige

Louise Lund, Københavns Frikirke

Er det første gang du er med på stævnet?

Nej, jeg har været med én gang før. Dengang hed det *planB*.

Hvad har været det bedste ved at være på stævne?

Vi havde rigtig god undervisning med Bobby to formiddage. Det fik jeg rigtig meget ud af.

Ville du anbefale det til andre?

Ja, det er rigtig hyggeligt hernede. Der er en god stemning og rigtig søde mennesker.

Hvad kunne gøre stævnet endnu bedre?

På *Liminal* mangler vi et café-sted om eftermiddagen. Vi har ikke rigtig et tilhørssted og det har vi brug for.

Hverdagstro i 3D

– om at leve med dybde og perspektiv

Kender du det, at troen nogle gange kan være en noget flad fornemmelse? Man kan næsten tage sig selv i at tænke: Er der ikke mere end det her? For tro kan nogle gange synes at handle om helt ligegyldige ting, der ikke har noget som helst med vores almindelige liv at gøre. Men der er dybe strømme i troen, der udfordrer os til at tænke tro i et helt andet lys med dybde og perspektiv og med betydning for hele vores liv.

For nylig var jeg til en 3D koncertfilm med U2. I virkeligheden har jeg aldrig rigtig forstået det der med 3D. Jeg synes, man ser fjollet ud med farvede briller på og effekten har aldrig rigtig grebet mig. Men så snart, de første toner af »Beautiful Day« lød i salen og kameraet panorerede mellem publikum og landede midt på scenen, forstod jeg pludselig meningen med 3D. Det var jo som at være der selv! Det giver en helt anden oplevelse, når der kommer dybde og perspektiv i tingene – det kommer tæt på, det bliver virkeligt, det giver mening.

Tro i 3D

Det er det samme med troen. Når vi oplever den i 3D, kommer det pludselig meget tættere på og giver mening på en helt

anden måde. Men hvad mener jeg med tro i 3D? Den amerikanske anabaptist David Augsburg beskriver tro som et forhold, der har tre dimensioner. Tro, siger han, involverer både selvet, Gud og næsten. Den første dimension af troen er vores inderste jeg, den, vi i virkeligheden er. Sandheden om os som person. Den anden dimension af troen er mødet med en levende Gud. Det er bevidstheden om, at der er *noget andet* og mere i livet, end vi kan forstå. Med andre ord at det guddommelige er virkeligt, og at det er kommet os nær. Den tredje og sidste dimension er *den anden*. Det vilkår at intet menneske er en øde ø, men at vi er sat ind i en sammenhæng, knyttet sammen med andre mennesker, vores næste.

En flad tro

Tro i 3D betyder, at troen inddrager alle tre dimensioner. Troen bliver flad, hvis vi

» Tro kan nogle gange synes at handle om helt ligegyldige ting, der ikke har noget som helst med vores almindelige liv at gøre. «

kun inddrager en enkelt eller to af dimensionerne. Vi kender det godt. Hvis troen alene er noget, vi søger i os selv, en indrejse, der handler om »at finde sig selv« – hvor vi bare skal søge langt nok ind i os selv for at få svar og styrke – så ender det i en flad tro. Tro på os selv er ikke nok. På samme måde er det, hvis vi reducerer troen til kun at handle om vores forhold til Gud. Tro er ikke bare et spørgsmål om forholdet mellem den enkelte og Gud. Tro kan ikke rives ud af sin sammenhæng og koges ned til »at komme i himlen« en dag. Hvis vi gør det, bliver troen verdensfjern, den mister sin betydning for vores helt almindelige hverdagsliv. Endelig kan vi også udvande troen til bare at handle om »at elske sin næste«. Så bliver troen en række gode råd om at være god mod hinanden og opføre sig pænt. Den udtømmes i ligegyldige floskler og velmenende formaninger men mister sit bid og sin intensitet.

Dybde og perspektiv

Forstå mig ret: Jeg siger ikke, at de tre ting er dårlige – tværtimod! Men vi må ikke tro, at nogen af dimensionerne kan stå alene. Tro i tre dimensioner viser os, at vi kun lærer os selv, vores sande jeg, at kende, når vi erkender, at vi er kendt af

» Vi kan kun lære Gud at kende, når vi ser ham i andre mennesker, og vores forhold til andre kan kun bygge på, at vi ser Guds billede i dem. «

Gud, og når vi ser, at vi lever sammen med andre mennesker. Kun på den måde kan vores sande jeg komme frem, blive helet og samlet og finde sine ben. På samme måde er det med Gud. Vi får kun et sandt forhold til Ham, når det samtidig betyder en heling af os selv og en forsoning af vores forhold til mennesker omkring os. Vi kan kun lære Gud at kende, når vi ser ham i andre mennesker, og vores forhold til andre kan kun bygge på, at vi ser Guds billede i dem. Vores forhold til Gud er kun så godt, som det er til mennesker omkring os, til os selv, til vores familier – og endda til vores fjender! Sådan er de tre dimensioner vævet ind i hinanden. Afhængige af hinanden og uadskillelige, hvis vi vil leve med dybde og perspektiv.

Tro, der kommer tæt på

Jeg hørte om et barn, der var med i en 3D biograf og som blev meget skræmt af effekterne. Pludselig udbrød han: »Hvorfor skal det hele tiden være lige foran mig?« Sådan er det også, når troen kommer i 3D. Den kommer tæt på. Det er ikke en tro, man kan holde i armlængde fra sig selv, for den involverer hele vores liv: Vores forhold til os selv, vores forhold til Gud og vores forhold til andre mennesker. Spørgsmålet er, om vi giver plads til alt

det i vores menigheder og i vores eget liv. Måske har vi brug for at gentænke vores tro og vores menigheder, så vi rummer alle tre dimensioner, så troen kan blive nærværende og virkelig, så det kommer tæt på, og så det bevæger os.

[☰] Lasse Åbom

[🖼️] Collage Ole Steen

Til eftertanke og samtale:

Kan du genkende tanken om, at troen nogen gange kan blive flad og endimensionel? Hvordan tror du, det kan være?

Er du enig i udsagnet om, at tro altid må indeholde alle tre dimensioner? Er der noget, der er vigtigere end andet?

Er der en af de tre dimensioner, du har brug for at styrke i dit eget liv? Hvad med livet i din menighed? Hvordan kunne du gøre det?

Læs mere:

Matthæusevangeliet 25, 31-46

Lukasevangeliet 10, 25-28

Skal du med til Rwanda?

BBU afholder studietur til Rwanda i uge 27 og 28, 2012

Kan du sige yego («ja» på kinyarwanda) til følgende spørgsmål:

Vil du

- Erfare den afrikanske virkelighed?
- Rejse med andre unge baptister og opleve sammenhold?
- Etablere venskaber med afrikanske unge?
- Forstå fattigdom og få den ind under huden?
- Være en del af et flerkulturelt kristent fællesskab?
- Have medansvar for turens aktiviteter og selv sætte dit præg?
- Vende hjem med en kæmpe oplevelse og give den videre?

Så kan du også sige *Yego '12!* Det er nemlig navnet på studieturen, som BBU's Yego Team afholder næste sommer, og som du har mulighed for at deltage på. Turen er en enestående mulighed for at opleve Rwanda sammen med andre unge baptister og få en oplevelse, du aldrig vil glemme. På turen vil du komme rundt i Rwanda og se det smukke land, møde rwandiske unge og få indblik i deres virkelighed. Turen kan gennemføres til en meget favorabel pris, da BBU giver økonomisk støtte.

Læs mere om turen på www.yego.dk

Døbte

Bornholm

- 05.06.2011: *Benjamin Lund*, f. 12.03.1997
- 05.06.2011: *Nerovid Cheu*, f. 04.05.1997
- 05.06.2011: *Bawi Te Zakhe*, f. 05.01.1996

Brønderslev

- 12.06.2011: *Yvonne Patrisca Mampouya Kilele*, f. 31.01.1997
- 12.06.2011: *ChinChin Uk*, f. 25.09.1996
- 12.06.2011: *Annette Wæhrens Christensen*, f. 15.04.1976
- 12.06.2011: *Dorrit Lizet Furuseth*, f. 22.12.1956

Holbæk

- 12.06.2011: *Beatrice Mahirwe*, f. 03.07.1988

Odense

- 03.07.2011: *Hiep Van Pham*, f. 03.07.1967

Ringsted

- 29.05.2011: *Henrik Albrechtsen*, f. 06.04.1979
- 29.05.2011: *Niklaes Holm*, f. 08.09.1988
- 29.05.2011: *Daniel Tønnesen*, f. 23.01.1994

Vodskov

- 26.06.2011: *Dyveke Drejer*, f. 14.06.1997

Østervrå Baptistmenighed

- 27.02.2011: *Michael Stig Rugholm Nielsen*, f. 09.12.1996
- 27.02.2011: *Carina Ullemose Pedersen*, f. 01.10.1991

Døde

Bornholm

- Vira Rigmor Klausen*, født 04.03.1919, døbt i Rønne 05.11.1933, døde 31.05.2011.
- Niels Løvgreen*, født 28.01.1932, døbt i Rønne 30.03.1952, døde 01.06.2011.

Hjørring

- Jørgen Jørgensen*, født 15.05.1932, døbt i Hjørring 01.09.1946, døde 07.05.2011.

Holbæk

- Ingrid Sørensen*, født 18.03.1940, døbt 22.08.1954, døde den 19.06.2011.

Købnerkirken

- Anne-Mette Weitze*, født 30.06.1945, døbt i Købnerkirken 19.11.1961, døde 24.06.2011.

Nibe

- Egon Johannes Andersen*, født 26.02.1927, døbt i Nibe 20.04.1947, døde 15.05.2011.

Odense

- Edel Sofussen*, født 09.08.1926, døbt i Odense 23.04.1939, døde 26.05.2011.
- Ella Geertsen Nielsen*, født 19.04.1922, døbt i Odense 20.04.1941, døde 27.06.2011.

Østhimmerland

- Mie Nielsen* født Lund, født 06.12.1925, døbt i Vaarst 03.11.1940, døde 02.07.2011.

Århus

- Mogens Christensen*, født 29.12.1949, døbt i Jetsmark-Vedsted 21.02.1965, døde 12.06.2011.
- Kay Ladegaard*, født 06.04.1935, døbt i Karmelkirken 30.11.1952, døde 20.06.2011.

Dagbog fra hverdagen

Hvordan ser troen ud under overfladen? Hverdags-tro kan være svær og fyldt med modsætninger og kampe. Det kender vi alle sammen, men det er sjældent, vi deler det med hinanden. baptist.dk har fået lov til at kigge med i en åndelig dagbog og få et indblik i tro bag facaden.

Det at føre åndelig dagbog er en gammel tradition, en hjælp til refleksion og udvikling, til at sætte ord på alt det, der ellers er så svært at beskrive.

Skriveren er her gjort anonym, men redaktionen kender mennesket bag.

[✉] Ole Steen

Jeg har gennem det meste af mit liv haft en tendens til at huske Gud allermest, når jeg havde det skidt og så lægge Ham lidt på hylden igen, når det hele gik strålende. Men nu, hvor jeg har en depression, kan jeg ikke engang finde ud af det. Men for at være helt ærlig, så har jeg bare utroligt svært ved at se Gud i noget som helst, mens jeg har været syg, og fordi jeg har skullet gå igennem en så svær periode, jeg har nok mere været gal på mig selv over, at jeg ikke har kunnet tage mig sammen til selv at gøre noget ved det.

Og tilgivelsesdelen kan jeg ærligt talt nogle gange tage mig selv i at betvivle. Nogle gange er mit selvværd bare så dårligt, at jeg tænker, at Gud da umuligt kan tilgive mig, og Gud kan da umuligt have lyst til at være sammen med mig, når jeg har rodet så meget rundt, som jeg har.

Jeg prøver virkelig at minde mig selv om, at Gud elsker mig, lige meget hvad jeg gør her i livet, og der er ikke noget i denne verden, jeg kan gøre, som kan ændre på den måde, Gud ser mig på!

Vi be'r før hver kamp

Nordjylland har fået sit eget kristne fodboldhold.
Det er startet af tre unge baptister

Artiklen har tidligere været bragt i **Udfordringen**. Gengivet med tilladelse.

– Det er meningen, at vi skal skille os ud. Ordene er Jakob Lunding Andersens. Han har sammen med to af sine venner: Martin Daugaard og Matthias Broholm

startet et kristent fodboldhold i Vrå-Børglum Idrætsforening.

– Vi fik blandt andet idéen, fordi Matthias havde boet et år i København og der spillede på FC Udfordringen, som er et kristent hold. Her spillede han på det bedste hold og fik nogle rigtig gode kontakter. Vi andre syntes, det var en god idé,

og i løbet af sidste efterår gik vi i gang med at kontakte klubber, som vi eventuelt kunne spille i, for at finde ud af, om der var interesse for projektet.

De tre venner er alle baptister og bor i Nordjylland, som er det område i landet, der har flest baptistkirker. Derfor er hovedparten af holdets spillere da også baptister, men det er bestemt ikke noget krav.

– Vi har både haft spillere med fra Pinsekirken i Aalborg og fra en anden frikirke, fortæller Jakob.

Ikke være en boble

Idéen bag holdet er at skabe et sted, hvor der er mulighed for at pleje det kristne fælleskab, som deltagerne i forvejen har fra lejre og ungdomsforeninger. Men holdet ønsker ikke at blive sådan en boble, hvor man ikke lever i kontakt med resten af verden.

– Vi vil også gerne være et sted, hvor ikke-kristne kan snuse lidt til det med kirken, forklarer Jakob. En af hans studiekammerater har spurgt, om han måtte komme med.

– Men så blev han alligevel lidt bekymret for, om han så skulle til nadver og alt muligt, smiler Jakob.

Til gengæld har teamet oplevet, at holdet har været en genvej til kirkens fællesskab for unge, som ellers har befundet sig i kirkens periferi.

Garant for mål

Efter en masse frivilligt arbejde mødtes spillerne til første kamp i Serie 6 i slutningen af marts, da sæsonen begyndte.

– Vi har ikke særlig mange træninger på programmet, da vores opland er stort, og mange er på SU. Derfor har de ikke råd til at rejse langt for træninger, forklarer Jakob.

Det var lykkedes både at finde sponsor med klubbens hjælp, skaffe trøjer og udvælge 14 spillere til den første kamp.

– Det var en udfordring at skulle spille 90 minutter med folk, man aldrig havde spillet sammen med før. Men det gik nu fint nok. Vi vandt i hvert fald 2-0, fortæller han.

Også siden den dag er der kommet en del sejre i hus, så holdet nu ligger nummer tre i rækken.

– Men uanset om vi vinder eller taber, plejer vi at være garant for mange mål, fortæller Jakob om holdet, som har sluttet flere kampe med resultatet 5-4 enten til den ene eller anden side.

Åndelige guld Korn

De tre grundlæggere af klubben har valgt at fordele rollerne mellem sig, så Martin, som allerede har taget nogle trænerkurser, fokuserer på taktik og udskiftninger. Matthias er anfører og dirigerer holdet på banen, mens Jakob er en slags assistent-træner med særlig fokus på kammeratskabet og det åndelige fællesskab.

– Alligevel kan det godt give nogle udfordringer, for vi er ikke altid enige om, hvordan man skal spille fodbold. Men det

vigtigste er, at når diskussionen er slut, skal vi stadig kunne være venner, mener Jakob. Hans åndelige ansvar på holdet betyder også, at han er med til at sørge for, at der bliver holdt en lille andagt hver gang.

– Jeg prøver at komme med et par åndelige guld Korn inden hver kamp, så folk har noget at tage med ud på banen, fortæller Jakob, som godt er klar over, at det ikke lige er der, han skal servere en længere prædiken.

Ud over en lille andagt sørger holdet også for at be' inden kampen:

– Vi be'r for os selv og for kampen og for dommeren. Vi be'r om at undgå skader og om, at det må blive en fair kamp, og vi be'r også for det andet hold, forklarer han og understreger:

– Tanken er, at der skal være forskel, og at vi skal opføre os pænt på banen. Men det kan nogle gange glippe, når musikken spiller, smiler Jakob:

– Men der er jo ingen af os, som er perfekte.

[≡] Eva M. Jørgensen

[📷] Udfordringen

En glæde at være i mission

Mange baptistmenigheder har spændende projekter rundt omkring i verden, der gør en stor forskel for lokalområdet og lokalbefolkningen. Men glæden ved hjælpen er lige så stor for dem, der giver. Her fortæller Frank Bredahl om Sindals menigheds projekt på en skole i provinsen Kashmir i Indien

Det er dejligt at føle, at man kan bruges til noget godt. Når man så også oplever Guds velsignelse ved det nødvendige arbejde, så synes alting at kunne lykkes. Det er den følelse, vi har, vi der arbejder med skolebyggeriet i Kashmir.

Det er lykkedes Sindal menighed at være katalysator for, at der nu ligger en skole i Vijaypur i Jammu og Kashmir, hvor 350 elever har deres daglige gang. Det er

så stor en glæde, at det er svært at sætte de rigtige ord på. Samtidig nærer vi også en dyb taknemlighed over for de mange mennesker rundt omkring i Danmark, der har støttet projektet med forbøn og økonomisk hjælp.

Projektet udvides

Denne hjælp har været medvirkende til, at eleverne kan starte i børnehaveklassen fra

» Det er dejligt at føle, at man kan bruges til noget godt. «

4-5 års alderen og få et grundskoleforløb op til 10. klasse. Men skal eleverne have mulighed for at kunne læse videre eller få et godt arbejde, kræves der i dag, at man afslutter skolen med to års yderligere skolegang. Derfor var det et stort ønske fra eleverne at kunne fortsætte i *Calvary Mission School* til og med 12. klasse. Vi har fået tilladelse til at udvide skolen, og vi har startet byggeriet af lokaler med de midler, vi hidtil har fået ind, men vi mangler færdiggørelsen og udstyret, som er den dyre del. Vi håber på at blive færdig ved skolestart her i august, både for elevernes skyld, men også fordi tilladelsen til 11. og 12. klasse udløber, hvis vi ikke får færdiggjort projektet, og så kan det tage år og blive dyrt, inden vi kan få en ny tilladelse.

Strengt krav

Hvad, man måske ikke forventer, er, at de indiske myndigheder i Jammu og Kashmir er yderst strikse – ikke mindst når det drejer sig om en privat skole som *Calvary Mission School*. De kræver, at der findes faglokaler til fysik- og biologiundervisning på 11. og 12. klasses niveau.

For lederen af skolen, Sandeep Mashi, betød det, at han ved sidste skoleinspek-

tion fik en sidste advarsel om at få de krævede undervisningslokaler bygget, så derfor har der været travlhed både i Danmark og i Indien. I Danmark med at få rejst det nødvendige beløb, ca. 85.000 kr., og det er en stor opgave, der endnu ikke er lykkedes fuldt ud. I Kashmir har man haft travlt med at få foretaget de nødvendige indkøb, truffet aftaler med håndværkere osv. Vi håber, at begge opgaver bliver løst tilfredsstillende – og til tiden.

En lys fremtid

At skaffe elever til skolen har aldrig været noget problem, da behovet for kvalificeret undervisning stadig er meget stort, og det mener vi helt sikkert skolen leverer. Så vi er glade og taknemmelige over at få lov til at være med til at give børn i Kashmir

fremtidsudsigter, de ellers ikke ville få, og mulighed for at møde det glade kristne evangelium. Vi tror og håber på, at »vor« skole sammen med mange andre kristne skoler i Indien kan være med til at åbne en stor nations øjne for den kristne livsholdning.

Trods besværligheder ser vi lyst på fremtiden. Vi ved, at der stadig vil være store opgaver, vi gerne vil være med til at løse. Indkøb af bus, eller bare udbetaling til en sådan, til transport af elever, der bor i landsbyer forholdsvis langt fra skolen eller bedre toiletforhold for eleverne – for blot at nævne et par af de mest påtrængende. Men vi beder om, og tror på, at det vil lykkes at bygge skolen helt færdig, for det er vores overbevisning, at Gud har en plan – også med *Calvary Mission School* i Kashmir.

[≡] Frank Bredahl Jensen

[□] Peter Lehner

Hverdagstro(fasthed)

Når ordet »hverdagstro« bruges, er det oftest som et navneord. Men hvad nu, hvis det er et tillægsord? Velkommen til en klummeskribents selvindsigtsstund.

Hverdagstrofasthed måles i dagens Danmark ofte på, hvor kontaktbar man er. Ved hjælp af mobiltelefoner, facebook og email. Målt på den skala er jeg vist dumpet. Det kræver ofte en helt ekstraordinær indsats at komme i kontakt med mig. Problemet er, at min mobiltelefon – lige meget hvor smart den er – ikke følger efter mig, når jeg forlader den. (Så egentlig er det snarere min mobils trofasthed, der skal stilles spørgsmålstegn ved!)

Jeg fortalte en dag en veninde om en – ikke enkeltstående – episode, hvor jeg var ved at sige ja til at hjælpe nogen, en dag hvor jeg egentlig slet ikke var hjemme. Det var i dette tilfælde ikke, fordi jeg et kort øjeblik forestillede mig, at jeg kunne være to steder på én gang. Det gør jeg ellers ind imellem. Det var, set med mine øjne, en helt tilforladelig glemsomhed.

Først grinede min veninde og jeg af det, men så ville hun åbenbart tvinge mig til lidt selvindsigt. Hun sagde: »Men Maria, sådan er det jo med dig. Du er meget

spontan. Hvis der i nærheden af dig opstår et behov, så kan man roligt regne med, at du vil forsøge at afhjælpe det. Problemet er, at det nogle gange falder oven i en anden aftale, du også lige har.«

Den sad! For det er lige præcis sådan, jeg fungerer. Jeg er hurtig til at tilbyde min hjælp, når der opstår et behov. I bund og grund en god evne. Det bliver dog ofte til besvær. Min mand må for eksempel ikke sjældent finde sig i, at jeg lige skal nå en hel masse, inden han og vores aftaler kan komme i første række. Desuden går det også ud over nattesøvnen at have flere projekter i gang samtidigt. Heldigvis har jeg fra min farmor arvet en evne til at overleve med meget lidt søvn, så jeg oftest når det hele alligevel.

Du vil måske indvende, at min smartphone faktisk indeholder en kalender, som man kan skrive aftaler ind i. Tak for rådet! Det ændrer bare ikke ved, at jeg ville ønske, at vi kunne gå tilbage til landsbysamfundet, hvor trofasthed målt i menneskeligt nærvær i stedet for elektronisk »nåbarhed«.

[☰] Maria Klarskov
[📺] Dreamtime

DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635